

ХРИСТО ЯСЕНОВ

СЕБЕПОКЛОННИК

Част 11 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Аз обичам своя стих,
лъчезарен и прозрачен —
ту ласкателен и тих,
ту язвителен и мрачен.*

*Аз обичам своите рими и куплети, и строения,
своите рицарски полети и разгулни настроения.*

*Моят стих е като камък —
горд и хладен, и суров,
ту опасен като пламък
и препълнен със любов.*

*В него има много младост, слънце, музика и ласки,
много горести и радост, много трепети и краски!
Цар на сенките незрими,
пълен с бури и затишия,
аз обичам своите рими
и разгулни игростишия.*

2

*Безоблачно утро гората презърна —
гората зашушна в пророчески блен...
И трепетно слънце неволно разгърна
лазурната дреха на пролетен ден.*

*Зашушнаха вейки и блатна тръстика,
потрепнаха сочни прохладни лъки
и нейде далеко тревожно заблика
тревожния ромон на будни реки.*

*И аз се събуждам и чезна понесен —
подобен на слънце из тъмни зори,
и аз се събуждам — и моята песен
подхванаха бури и будни гори.*

*Безоблачно утро гората запали —
гората зашушна в пророчески блен:
че аз съм пустинник със нови скрижали,
че аз съм пророка на южния ден.*

3

*В нерадостния устрем на живота
и в делничния грохот на света,
изкупил сам и кръста, и Голгота,
аз дойдох из сърцето на нощта —
и в моя дух небето притаява
безоблачната своя чистота —
че аз съм жрец, обречен да дарява
съкровища и билки, и цветя.*

*И много дни преминаха в тревога,
и много тъмни нощи — без луна,
но аз открих и слънцето, и бога
и казах сам: "Да бъде светлина!"*

*И не един пред моя лик премина
с язвителния взор на сатана —
че аз съм дух, запален из пустиня,
и камен град, издигнат в планина*

4

*От изток уда аз — гадател и пророк —
безгрижен, величав и светъл като бог.
Сърцето ми гори през ден и тъмнина:
— Не съм ли божество, не съм ли сатана?*

*На всички ветрове стихията събрах
и моята душа не знае що е страх:
аз паля градуве и вей ведрина:
— Не съм ли божество, не съм ли сатана?*

*В безоблачната шир на мировия храм
аз бога поругах и тайната му знам —
и тайната ми грей над всички времена:
— Не съм ли божество, не съм ли сатана?*

*От изток ида аз със бурите на ден
и слънцето гори запалено от мен —
и слънцето гори с безумна светлина:
— Не съм ли божество, не съм ли сатана?*

5

*Аз нося сърцето на плаха и нежна девица
и страшния присмех на демон коварно-жесток.
В душата ми крее копнежа по синята птица
и светлата вяра на черния земен пророк.*

*Притискат ме мълком стените на хладна тъмница
и странно се смее над кулата лунния рог;
но моята песен е бяла весталка и жрица
и в моята кръв се кикоти разблудният бог.*

*Ще бъда обвързан в желязни и хладни вериги,
ще бъда подхвърлен в тъмите на мрачен затвор,
но пак ще ми пеят разбудени, волни авлиги.
И аз ще ликувам в мечтателна радост унесен —
в престъпната дреха на слава и вечен позор,
но пак ще се чуе из бездните моята пеен.*

6

*Непристъпни са моите замъци,
непристъпна е мойта душа.
Аз се раждам сред бури и пламъци,
аз не греша.*

Като слънце живея в лазурите

*на покроба безоблачно син.
Аз съм бодър владетел на бурите,
аз съм един.*

*В моя устрем се късат пределите,
моят храм е безбрежно широк,
Аз съм светъл вестител на смелите,
аз съм пророк.*

7

*В сърцето си аз крия черни рани,
запалени от делничния шум;
в душата си аз крия урагани —
размирие вещае моят друм.
И в трепета на всяка моя песен
играе лъч от румения ден.
Аз рицар съм над рицари понесен,
аз пленник съм, от слънцето пленен!
Самичък раб на сенките вечерни —
аз озарявам болните гори,
самичък син на горестите черни —
аз обещавам пролетни зари.
И в трепета на всяка моя рана
играе лъч от светли чудеса.
Аз удар съм на пролетна камбана,
аз облак съм от бури и роса!*

8

*Аз съм вечната лъжа световна —
никой мойте пътища не знай...*

.....

Аз съм без начало и без край...

Димчо Дебелянов

Аз съм светъл час и утринна прохлада,

*аз съм вечер и погаснала заря.
Моят дух ликува, пей и страда,
моят дух — че аз живея и горя,*

*Аз отричам слънцето и бога, и небето —
и приемам ги в един и същи час.
Аз съм пълен с тишина и буря във сърцето,
аз съм тление и страст.*

*И невинен като пролет безотечна,
преминавам в лято, есен и — тъжа...
Аз съм истината, истината вековечна,
аз съм чудната лъжа!*

9

*Напред и все напред, без страх и колебания,
чрез бури и мъгла, по слънце и по мраз —
безстрашен патриарх на своите желания
и винаги герой на всяка своя власт.*

*И винаги герой, и раб на всяка страст,
поклонник и пророк на вечните гадания,
за всеки божек — дом, за всяка птица — храст,
че аз съм роден брат на земните страдания.*

*И странник за света — от всички поруган,
и странник за света — безбожно прикован,
от своята скала аз гордо ще запея —*

*че мойта скръб е жар и мойта радост — плам,
че аз съм всемогъщ, макар и вечно сам,
и в моя дух гори духът на Прометей.*

10

*Свещена пролет погледа ми мрежи,
фъртуна дреме в моите гърди;*

*през мене лъхнат утрините свежи,
през мене греят късните звезди.
И в люлката на сферите безбрежни
аз тайната на всеки трепет чух —
че в устрема на пътища метежни
великий Пан лелее моя дух.*

*И зная аз, че няма мир за мене,
но и не търся мир посред света.
И в тъмний път на вяра и съмнение
аз раб съм на незнайна красота.
В сърцето ми предвечно слънце грее,
аз ключа съм на всички чудеса:
честит е, който може да живее
под мойте безбрежни небеса!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.